

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 600

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 30 iunie 2023

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 219 din 20 aprilie 2023 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare	2–6	investiții „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și consecințelor sale sociale și pregătirea unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, obiectiv specific „Consolidarea poziției pe piață a IMM-urilor afectate de pandemia de COVID-19”, acțiunea 4.1.1 „Investiții în activități productive” din Programul operațional Competitivitate 2014—2020, aprobată prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene nr. 1.981/2022	8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
93. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul afacerilor interne, pentru completarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 176/2012 privind atribuirea de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare pentru Ministerul Afacerilor Interne și structuri ale acestuia	6	2.665. — Ordin al ministrului investițiilor și proiectelor europene privind modificarea Schemei de ajutor de stat „Granturi pentru investiții în rețehnologizare acordate IMM-urilor din domeniile industriei alimentare și construcțiilor, precum și alte domenii în legătură cu acestea, în vederea refacerii capacității de reziliență”, în cadrul axei prioritare 4 — „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și asupra pregătirii unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, prioritatea de investiții „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și pregătirea unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, obiectivul specific 4.1 „Consolidarea poziției pe piață a IMM-urilor afectate de pandemia COVID-19”, acțiunea 4.1.1 „Investiții în activități productive” din Programul operațional Competitivitate, aprobată prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene nr. 2.734/2022	9
2.168/502. — Ordin al ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate privind aprobarea modelului unic al biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate și a Instrucțiunilor privind utilizarea și modul de completare a biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate	7	ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
2.664. — Ordin al ministrului investițiilor și proiectelor europene pentru modificarea Schemei de ajutor <i>de minimis</i> „Sprijin prin granturi pentru investiții necesare capacităților de prestare de servicii pentru refacerea capacității de reziliență”, în cadrul axei prioritare 4 „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și asupra pregătirii unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, prioritatea de		Decizia nr. 35 din 15 mai 2023 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 219

din 20 aprilie 2023

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.609 din 13 martie 2023 și constituie obiectul Dosarului nr. 577A/2023.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** Guvernul susține că art. I pct. 1 din legea criticată, prin care se transmite o suprafață de teren din domeniul public al statului în domeniul public al municipiului Turda și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Turda, poate afecta în mod ireversibil proprietatea publică a statului. Astfel, se arată că statul, din patrimoniul căruia este transferat respectivul bun, suferă o pierdere patrimonială, diminuându-se proprietatea publică a acestuia, garantată de art. 136 alin. (2) din Constituție. Simpla împrejurare că pe suprafața de teren de 2,2073 ha se află construite imobile aflate în inventarul bunurilor care alcătuiesc domeniul public al municipiului Turda nu este suficientă pentru operarea transferului preconizat, din moment ce o construcție poate fi edificată și pe terenul care este proprietatea altei persoane, caz în care devin incidente prevederile din materia accesiei imobiliare artificiale (art. 577 și următoarele din Codul civil).

4. De asemenea, raportat la obiectul de reglementare privind operațiunea de dare în administrarea Consiliului Local al Municipiului Turda, Guvernul susține că sunt incidente considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1 din 10 ianuarie 2014, paragraful 190, cu privire la modalitatea de constituire a unui drept de administrare în favoarea autorităților publice locale, potrivit cărora „transmițând însuși dreptul de proprietate publică către unitatea administrativ-teritorială, statul nu poate constitui, în același timp și dreptul de administrare în favoarea autorităților administrației publice locale, întrucât nu mai este titularul dreptului de proprietate publică corespunzător, pe care tocmai l-a transmis”. De asemenea, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 57 din 16 februarie 2022, paragraful 28.

5. În continuare, referitor la modificarea anexelor nr. 3, 3.1 și 3.2 la Legea nr. 45/2009, Guvernul arată că aceasta este justificată în expunerea de motive prin raportare la necesitatea

aplicării Legii nr. 53/2012 privind transmiterea unor suprafețe de teren din domeniul public al statului și din administrarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” — Stațiunea de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda în domeniul public al municipiului Turda și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Turda, județul Cluj, și prin raportare la efectele produse prin Decizia civilă nr. 516/2014, pronunțată de Tribunalul Cluj.

6. Art. 3 din Legea nr. 53/2012 statuează următoarele: „Anexa nr. 3 la Legea nr. 45/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 30 martie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător”. Prin urmare, încă de la intrarea în vigoare a Legii nr. 53/2012, pentru a reflecta efectele substanțiale produse, conținutul anexei nr. 3 la Legea nr. 45/2009 s-a modificat, iar o eventuală actualizare a acestei anexe ar urma să se realizeze în contextul unei republicări a Legii nr. 45/2009. O „actualizare” în sensul preconizat, intervenită după 10 ani de la intrarea în vigoare a Legii nr. 53/2012, nu doar că prezintă caracter pur constatator, ci, mai mult, poate pune în discuție o afectare a principiului fundamental al neretroactivității legii. *Mutatis mutandis*, Guvernul consideră că argumentele prezentate sunt valabile și din perspectiva efectelor produse prin Decizia civilă nr. 516/2014, pronunțată de Tribunalul Cluj. Indubitabil, hotărârea judecătorească a fost pusă în executare, fără a fi necesară, la acel moment, o intervenție normativă expresă asupra Legii nr. 45/2009.

7. În susținerea criticilor de neconstituționale sunt invocate considerente cuprinse în Decizia Curții Constituționale nr. 366 din 29 iunie 2022.

8. Pe rol se află, de asemenea, obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, obiecție formulată de Președintele României.

9. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.745 din 17 martie 2023 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 625A/2023.

10. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** Președintele României susține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare este neconstituțională în raport cu art. 136 alin. (4) și art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală.

11. Astfel, se arată că, potrivit art. I pct. 1 din legea dedusă controlului de constituționalitate, alineatul 7, nou-introdus la articolul 54 din Legea nr. 45/2009, prin două teze distincte, instituie concomitent cu transmiterea dreptului de proprietate

asupra suprafeței de teren respective și un drept de administrare asupra aceleiași suprafețe de teren în favoarea Consiliului Local al Municipiului Turda. În privința terenurilor proprietate publică date în administrarea instituțiilor și unităților de cercetare-dezvoltare de drept public și de utilitate publică, art. 31 alin. (3) din Legea nr. 45/2009 permite expres scoaterea lor din proprietatea publică și din administrarea unităților de cercetare-dezvoltare din agricultură și silvicultură prin lege, ca act al Parlamentului. Însă, în ceea ce privește modalitatea de constituire a dreptului de administrare, direct prin lege, Președintele României consideră că dispozițiile art. I pct. 1 teza a doua contravin art. 136 alin. (4) din Constituție.

12. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 867 din Codul civil și ale art. 287 și 298 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ și se arată că, din analiza coroborată a dispozițiilor constituționale și legale menționate, rezultă că stabilirea dreptului de administrare în favoarea Consiliului Local al Municipiului Turda — asupra suprafeței de teren de 2,2073 ha din tarlăua 100, parcela 28, de pe raza municipiului Turda, județul Cluj, ce va intra în domeniul public al municipiului Turda —, nu se putea realiza prin lege, ca act al Parlamentului. În cazul concret, operațiunea juridică de constituire a dreptului real de administrare ar fi trebuit să se realizeze prin act administrativ al autorității locale, după dobândirea de către aceasta a dreptului de proprietate.

13. În susținerea criticii de neconstituționalitate este invocată jurisprudența Curții Constituționale (spre exemplu, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, Decizia nr. 684 din 30 septembrie 2020, Decizia nr. 58 din 16 februarie 2022), care a stabilit că o astfel de modalitate de constituire a unui drept de administrare asupra bunurilor proprietate publică, supuse transferului interdomenial, este incompatibilă cu noțiunea și caracterele juridice ale dreptului real de administrare, corespunzător dreptului de proprietate publică.

14. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) și (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecțiile de neconstituționalitate au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului și Avocatului Poporului, după caz, pentru a comunica punctele lor de vedere.

15. **Guvernul**, în Dosarul nr. 625A/2023, consideră că obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României este întemeiată, sens în care reiterează argumentele expuse în propria sesizare de neconstituționalitate, care formează obiectul Dosarului nr. 577A/2023.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

17. Curtea, având în vedere obiectul sesizărilor de neconstituționalitate, în temeiul art. 139 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 625A/2023 la Dosarul nr. 577A/2023, care a fost primul înregistrat.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, având următorul cuprins: „**Art. I. — Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de**

Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 30 martie 2009, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 54, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (7), cu următorul cuprins:

«(7) Se transmite suprafața de teren de 2,2073 ha, din tarlăua 100, parcela 28, de pe raza municipiului Turda, județul Cluj, aflată în domeniul public al statului și în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, cu nr. MF 101838, în domeniul public al municipiului Turda și în administrarea Consiliului Local al Municipiului Turda.»

2. Anexa nr. 3 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezenta lege.

3. Anexa nr. 3.1 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2 la prezenta lege.

4. Anexa nr. 3.2 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 3 la prezenta lege.

5. Anexa nr. 7.4 se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 4 la prezenta lege.

Art. II. — Prezenta lege intră în vigoare la 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

19. Anexa nr. 1 la legea criticată (anexa nr. 3 la Legea nr. 45/2009) cuprinde stațiunile de cercetare-dezvoltare care funcționează în subordinea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, cu identificarea denumirii unității de cercetare-dezvoltare care se reorganizează, a sediului și a suprafeței minime de teren, indispensabilă activității de cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic, aparținând domeniului public al statului, aflată în administrarea unității sau în proprietatea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”.

20. Anexa nr. 2 la legea criticată (anexa nr. 3.1 la Legea nr. 45/2009) cuprinde datele de identificare a suprafețelor minime de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, județul Cluj, indispensabile activității de cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic, cu identificarea localității unde este situat și a caracteristicilor tehnice ale terenului (tarlăua, parcela, categoria de folosință și suprafața).

21. Anexa nr. 3 la legea criticată (anexa nr. 3.2 la Legea nr. 45/2009) cuprinde datele de identificare a suprafețelor de teren din domeniul public al statului, aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, județul Cluj, care trec în domeniul privat pentru reconstituirea dreptului de proprietate al Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești”, conform Sentinței civile nr. 1.410 din 20 martie 2008, pronunțată de Judecătoria Turda, și Deciziei civile nr. 516/2014, pronunțată de Tribunalul Cluj, cu identificarea localității unde este situat terenul și a caracteristicilor tehnice ale acestuia (tarlăua, parcela, categoria de folosință și suprafața — ha).

22. Anexa nr. 4 la legea criticată (anexa nr. 7.4 la Legea nr. 45/2009) cuprinde terenurile din domeniul public al statului aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, județul Cluj, aferente construcțiilor proprietate privată a statului, cele aferente construcțiilor valorificate în baza Legii nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, precum și cele aferente construcțiilor proprietate Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, județul Cluj, care trec în domeniul privat al statului și în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, județul Cluj, cu identificarea localității

unde este situat și a caracteristicilor tehnice ale terenului (tarlăua, parcela, categoria de folosință și suprafața).

23. Autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că legea supusă controlului încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 136 alin. (2) și (4) privind proprietatea publică și în art. 147 alin. (4) privind deciziile Curții Constituționale.

24. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate.

25. Referitor la titularul dreptului de sesizare, prezentele sesizări de neconstituționalitate au fost formulate de Guvern și de Președintele României, care, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, au dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*, fiind, așadar, îndeplinită această primă condiție de admisibilitate.

26. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional și la obiectul controlului de constituționalitate, Curtea constată că, în data de 21 februarie 2023, legea supusă controlului a fost adoptată ca lege organică de Camera Deputaților, Cameră decizională. Legea analizată a fost depusă la secretarul general, pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la neconstituționalitatea legii, în data de 27 februarie 2023, și apoi a fost trimisă spre promulgare, în data de 4 martie 2023. Prezentele sesizări au fost înregistrate la Curtea Constituțională în datele de 13 martie 2023 și, respectiv, 17 martie 2023. Într-o atare situație, luând act de faptul că sesizările de neconstituționalitate au fost formulate în termenul de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, și că legea adoptată de Parlament nu a fost promulgată încă de Președintele României, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării celor două condiții.

27. Așadar, nefiind incident un fine de neprimire a sesizărilor formulate de Guvern și de Președintele României, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității legii criticate.

28. Analizând conținutul normativ al legii criticate, precum și criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că, în esență, legea supusă controlului de constituționalitate reglementează prin art. 1 pct. 1 două operațiuni juridice distincte, care au loc concomitent: una cu privire la transferul interdomenial al dreptului de proprietate publică asupra suprafeței de teren de 2,2073 ha din tarlăua 100, parcela 28, de pe raza municipiului Turda, județul Cluj (din domeniul public al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale), iar alta cu privire la darea în administrare a bunului menționat, acesta fiind trecut din administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda în administrarea Consiliului Local al Municipiului Turda.

29. Problema transferului concomitent al dreptului de proprietate publică din domeniul public al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale și al dreptului de administrare asupra bunului a mai fost analizată în jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, Decizia nr. 684 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1185 din 7 decembrie 2020, Decizia nr. 58 din 16 februarie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 218 din 4 martie 2022, Decizia nr. 406 din 21 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 28 februarie 2023).

30. Cu privire la modalitatea de constituire a dreptului de administrare, Curtea a reținut că acesta se constituie, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local, prin acte administrative cu caracter individual, de încredințare a bunurilor proprietate publică regilor autonome ori, după caz, autorităților administrației publice centrale sau locale și altor instituții publice de interes național, județean ori local, autoritățile care îl constituie având și dreptul de a controla modul în care este exercitat dreptul de administrare de către titularul său. Mai mult, transmitând însuși dreptul de proprietate publică către unitatea administrativ-teritorială, statul nu poate constitui, în același timp, și dreptul de administrare în favoarea autorităților administrației publice locale, întrucât nu mai este titularul dreptului de proprietate publică corespunzător, pe care tocmai l-a transmis (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, precitată, paragraful 190, Decizia nr. 684 din 30 septembrie 2020, precitată, paragraful 42, sau Decizia nr. 58 din 16 februarie 2022, precitată, paragraful 31).

31. Plecând de la aceste considerente de principiu, Curtea reține că, în prezenta cauză, bunul ce face obiect de reglementare al legii criticate a fost transferat *ope legis* din domeniul public al statului în domeniul public al municipiului Turda și din administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda în administrarea Consiliului Local al Municipiului Turda, astfel încât modalitatea de constituire a dreptului de administrare asupra bunului proprietate publică, supus transferului interdomenial, în condițiile legii criticate, este incompatibilă cu noțiunea și caracterele juridice ale dreptului real de administrare, corespunzător dreptului de proprietate publică, și, în consecință, contravine dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Legea fundamentală, care consacră la nivel constituțional modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică.

32. Distinct, Curtea reține că, în jurisprudența sa, referitor la transferul interdomenial al bunurilor proprietate publică, s-a statuat că acesta se stabilește în funcție de nevoile statului și ale unităților administrativ-teritoriale, subsecvent transmiterii dreptului de proprietate publică constituindu-se și dreptul de administrare cu privire la bunuri (Decizia nr. 70 din 3 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 17 martie 2021, paragraful 34).

33. Curtea a mai reținut că inexistența acordului unităților administrativ-teritoriale în ceea ce privește transferul în patrimoniul acestora inclusiv al bunurilor din domeniul public reprezintă o încălcare a principiului constituțional al autonomiei locale, reglementat prin art. 120 alin. (1) din Constituție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 640 din 23 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 934 din 12 octombrie 2020, paragraful 39, sau Decizia nr. 58 din 16 februarie 2022, precitată, paragraful 27).

34. Sub aspect legislativ, Curtea reține că, în ceea ce privește transferul interdomenial al bunurilor proprietate publică din domeniul public al statului în domeniul public al unităților administrativ-teritoriale, cadrul general în materie este reprezentat de dispozițiile art. 860 din Codul civil și ale art. 292 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019. Astfel, prevederile art. 860 alin. (3) din Codul civil stabilesc că „*Bunurile care formează obiectul exclusiv al proprietății publice a statului sau a unităților administrativ-teritoriale potrivit unei legi organice nu pot fi trecute din domeniul public al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale sau invers decât ca urmare a modificării legii organice. În celelalte cazuri, trecerea unui bun din domeniul*

public al statului în domeniul public al unității administrativ-teritoriale și invers se face în condițiile legii.”, iar dispozițiile art. 292 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 instituie regula potrivit căreia: „Trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul public al unei unități administrativ-teritoriale se face la cererea consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz, prin hotărâre a Guvernului, inițiată de autoritățile prevăzute la art. 287 lit. a), care au în administrare bunul respectiv, dacă prin lege nu se dispune altfel.”

35. În ceea ce privește modalitățile de exercitare a dreptului de proprietate publică al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, Curtea reține că darea în administrare a bunurilor proprietate publică este reglementată prin art. 297—301 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019. Dispozițiile art. 297 lit. a) din acest act normativ instituie, după caz, atribuția Guvernului, prin ministerele de resort sau prin organele de specialitate ale administrației publice centrale din subordinea Guvernului sau a ministerelor de resort, ori a autorităților deliberative ale administrației publice locale de a decide, în condițiile legii, cu privire la darea în administrare a bunurilor proprietate publică. Totodată, art. 299 din același act normativ reglementează cuprinsul hotărârii Guvernului sau a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București sau a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului, după caz, prin care se constituie dreptul de administrare.

36. În particular, art. 31 alin. (3) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare stabilește că terenurile date în administrarea instituțiilor și unităților de cercetare-dezvoltare de drept public și de utilitate publică „sunt inalienabile, insesizabile, imprescriptibile și nu pot fi scoase din proprietatea publică și din administrarea unităților de cercetare-dezvoltare din agricultură și silvicultură decât prin lege, exceptând terenurile prevăzute la art. 6 alin. (3), precum și terenurile necesare realizării programelor de investiții de interes național în domeniul transporturilor, a căror dare în administrare se face cu respectarea prevederilor Legii nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare.” [Art. 6 alin. (3) din Legea nr. 45/2009 dispune cu privire la terenurile cu destinația agricolă retrocedate Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești.”]

37. Curtea observă că dispozițiile art. 31 alin. (3) din Legea nr. 45/2009 dispun doar cu privire la mijlocul juridic — legea — prin care se realizează scoaterea terenurilor din proprietatea publică și din administrarea unităților de cercetare-dezvoltare din agricultură și silvicultură, fără a preciza condițiile realizării unui transfer al dreptului de proprietate publică și constituirii dreptului de administrare în cazul acestor bunuri.

38. În prezenta cauză, Curtea reține că bunul vizat de dispozițiile art. 1 pct. 1 din legea criticată — suprafața de teren de 2,2073 ha din tarlăua 100, parcela 28, de pe raza municipiului Turda, județul Cluj — se regăsește în anexa nr. 3.1 la Legea nr. 45/2009, în prezent în vigoare, care cuprinde datele de identificare a suprafețelor minime de teren din domeniul public al statului aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare Agricolă Turda, județul Cluj, indispensabile activității de cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic, fiind încadrat în categoria de folosință „curți, construcții”, iar soluția legislativă criticată vizează transferul dreptului de proprietate publică și al dreptului de administrare asupra terenului în cauză, operațiuni juridice care se realizează concomitent.

39. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 1 pct. 1 din legea criticată excedează prevederilor art. 31 alin. (3) din Legea nr. 45/2009 și se abat de la cadrul normativ general în materie.

40. Reținând că, potrivit dispozițiilor art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, proprietatea publică beneficiază de un regim de protecție specială menit să asigure ocrotirea și garantarea sa efectivă, precum și eficiența în valorificarea sa, Curtea constată că transferul dreptului de proprietate publică de la stat către unitatea administrativ-teritorială, concomitent cu transferul dreptului de administrare asupra bunului proprietate publică, astfel cum este reglementat prin art. 1 pct. 1 din legea criticată, se abate de la cadrul general în materie și nu își găsește fundamentul într-o reglementare precisă și previzibilă, care să instituie inclusiv condițiile referitoare la justificarea temeinică a încetării uzului sau interesului public național, element esențial, de natură să evite afectarea domeniului public al statului.

41. În consecință, Curtea constată că prevederile art. 1 pct. 1 din legea criticată, astfel cum sunt redactate, sunt contrare dispozițiilor art. 136 alin. (2) și (4) din Constituție, precum și celor ale art. 147 alin. (4) din Constituție, deoarece, așa cum s-a arătat, nu sunt respectate deciziile Curții Constituționale cu privire la imposibilitatea constituirii dreptului de administrare concomitent cu acela de proprietate asupra bunurilor proprietate publică.

42. În continuare, referitor la art. 1 pct. 2—5 din legea criticată, Curtea observă că aceste dispoziții vizează modificarea anexelor nr. 3, nr. 3.1, nr. 3.2 și nr. 7.4 la Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare, și înlocuirea acelor anexe la actul normativ de bază cu cele reglementate prin legea supusă controlului de constituționalitate.

43. Sub acest aspect, Curtea observă caracterul strict tehnic al anexelor și remarcă faptul că acestea, prin datele pe care le cuprind, se află în legătură și condiționare reciprocă.

44. Astfel, în cauza de față, Curtea reține că declararea neconstituționalității art. 1 pct. 1 din legea supusă controlului de constituționalitate atrage și neconstituționalitatea art. 1 pct. 2, 3 și 4 din legea criticată, având în vedere că modificarea valorii numerice a totalului suprafețelor este și consecința schimbării regimului juridic al celor 2, 2073 ha de teren prin art. 1 pct. 1 din legea criticată.

45. Cât privește dispozițiile art. 1 pct. 5 din legea criticată, care modifică și înlocuiesc anexa nr. 7.4 la Legea nr. 45/2009, Curtea reține că, în condițiile constatării neconstituționalității art. 1 pct. 2, 3 și 4, aceste dispoziții nu se mai integrează coerent în ansamblul actului normativ din care fac parte. Totodată, Curtea observă că temeiul-cadru al acestei anexe este reprezentat de dispozițiile art. 31 alin. (7) din Legea nr. 45/2009, care reglementează o ipoteză juridică distinctă de cea vizată prin dispozițiile art. 1 pct. 1 din legea criticată.

46. De altfel, din perspectiva tehnicii legislative, referitor la art. 1 pct. 2—5 din legea criticată, Curtea observă că, prin Avizul nr. 497 din 4 mai 2022, Consiliul Legislativ a arătat că „în măsura în care modificările propuse nu vizează și normele propuse la art. 1 pct. 1, aceste dispoziții ar putea fi cuprinse într-un alt act normativ, prin care să fie dispusă, în acest sens, modificarea Legii nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare”.

47. În consecință, având în vedere atât conexiunea logico-juridică directă dintre art. 1 pct. 1 și art. 1 pct. 2, 3 și 4, cât și interdependența dintre anexele reglementate, precum și exigențele de tehnică legislativă, care impun integrarea tuturor dispozițiilor cuprinse într-un act normativ într-un cadru legislativ unitar, organizat și coerent, Curtea constată că viciile de neconstituționalitate evidențiate se răsfrâng asupra întregului act normativ supus controlului, astfel încât obiecția de neconstituționalitate urmează să fie admisă, cu consecința constatării neconstituționalității legii criticate, în ansamblul său.

48. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și de Președintele României și constată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

ORDIN

**pentru completarea Ordinului ministrului administrației
și internelor nr. 176/2012 privind atribuirea
de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare
pentru Ministerul Afacerilor Interne și structuri ale acestuia**

În temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul afacerilor interne, emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 176/2012 privind atribuirea de denumiri onorifice și stabilirea de zile aniversare pentru Ministerul Afacerilor Interne și structuri ale acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 24 iulie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se completează după cum urmează:

— **La articolul 2 alineatul (1), după punctul 42 se introduce un nou punct, punctul 43, cu următorul cuprins:**

„43. Ziua Inspectoratului de Jandarmi Județean Suceava în data de 1 mai.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,
Marian-Cătălin Predoiu

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 2.168 din 29 iunie 2023

CASA NAȚIONALĂ DE ASIGURĂRI DE SĂNĂTATE
Nr. 502 din 26 iunie 2023

ORDIN

privind aprobarea modelului unic al biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate și a Instrucțiunilor privind utilizarea și modul de completare a biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate

Având în vedere Referatul de aprobare nr. A.R. 11.603 din 29.06.2023 al Ministerului Sănătății și nr. D.G. 2.495 din 26.06.2023 al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

în temeiul prevederilor:

— art. 229 alin. (4) și art. 291 alin. (2) din titlul VIII „Asigurări sociale de sănătate” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 521/2023 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale, în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate;

— Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 1.857/441/2023 privind aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Hotărârii Guvernului nr. 521/2023 pentru aprobarea pachetelor de servicii și a Contractului-cadru care reglementează condițiile acordării asistenței medicale, a medicamentelor și a dispozitivelor medicale, în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 17 alin. (5) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății și președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate emit următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă modelul unic al biletului de trimitere pentru investigații paraclinice, ca imprimat cu regim special, în baza căruia se recomandă investigații medicale paraclinice decontate de casele de asigurări de sănătate, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Pentru serviciile de înaltă performanță decontate de casele de asigurări de sănătate, RMN, CT, scintigrafie și angiografie, se utilizează biletul de trimitere pentru investigații paraclinice — formular cu regim special, al cărui model este prevăzut în anexele nr. 1a, 1b, 1c și 1d, după caz.

(3) Pentru serviciile medicale paraclinice — analize medicale de laborator recomandate de medicii de familie ca urmare a consultațiilor preventive:

— pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 2 și 17 ani inclusiv, pentru persoanele asimptomatice cu vârsta de 18 ani și peste 18 ani;

— pentru depistarea precoce a unor afecțiuni cronice la adulții care sunt înregistrați la medicul de familie cu una sau mai multe afecțiuni cronice,

se utilizează biletul de trimitere pentru investigații paraclinice — formular cu regim special, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1e.

(4) Biletul de trimitere pentru investigații paraclinice — formular cu regim special, al cărui model este prevăzut în anexa nr. 1e, este utilizat și pentru recomandarea de investigații paraclinice:

— pentru persoanele care nu prezintă simptome sugestive pentru diabet zaharat, cu vârsta de 18 ani și peste, supraponderale/ obeze și/sau care prezintă unul sau mai mulți factori de risc pentru diabetul zaharat;

— pentru persoanele cu vârsta de 18 ani și peste, care nu prezintă simptome sugestive pentru boala cronică de rinichi, dar care au unul sau mai mulți factori de risc pentru boala cronică de rinichi, precum boli cardiovasculare, hipertensiune arterială sau diabet zaharat.

Art. 2. — Casa Națională de Asigurări de Sănătate organizează tipărirea, distribuirea, înscrierea și numerotarea formularelor de bilete de trimitere pentru investigații paraclinice, formulare ce conțin elemente de protecție împotriva falsificării și contrafacerii, potrivit tuturor elementelor prevăzute în anexa nr. 1, respectiv în anexele nr. 1a, 1b, 1c, 1d și 1e.

Ministrul sănătății,
Alexandru Rafila

Art. 3. — (1) Se aprobă Instrucțiunile privind utilizarea și modul de completare a biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, prevăzute în anexele nr. 2a și 2b.

(2) Aplicarea prevederilor instrucțiunilor prevăzute la alin. (1) este obligatorie pentru toți furnizorii de servicii medicale aflați în relații contractuale cu casele de asigurări de sănătate.

(3) Se aprobă Lista abrevierilor pentru țările cu care România are acorduri, înțelegeri, convenții sau protocoale internaționale cu prevederi în domeniul sănătății și statele membre ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European și Confederația Elvețiană/Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, conform prevederilor respectivelor documente, prevăzută în anexa nr. 3.

Art. 4. — Anexele nr. 1, 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 2a, 2b și 3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 5. — (1) Prezentul ordin intră în vigoare începând cu data de 1 iulie 2023, dată de la care se abrogă prevederile Ordinului ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 868/542/2011 privind aprobarea modelului unic al biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate și a Instrucțiunilor privind utilizarea și modul de completare a biletului de trimitere pentru investigații paraclinice utilizat în sistemul asigurărilor sociale de sănătate, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 1 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Formularele biletelor de trimitere pentru investigații paraclinice, în formatul aprobat prin Ordinul ministrului sănătății și al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 868/542/2011, cu modificările și completările ulterioare, se utilizează până la data de 31 decembrie 2023. Pentru pacienții internați, serviciile medicale de înaltă performanță, respectiv CT, RMN, scintigrafie, angiografie, se acordă numai pe bază de recomandare medicală conform fișelor de solicitare prevăzute în normele metodologice de aplicare a contractului-cadru, fără a se întocmi bilet de trimitere pentru servicii medicale paraclinice.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Călin Gheorghe Fecete

*) Anexele nr. 1, 1a, 1b, 1c, 1d, 1e, 2a, 2b și 3 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL INVESTIȚIILOR ȘI PROIECTELOR EUROPENE

ORDIN

pentru modificarea Schemei de ajutor *de minimis* „Sprijin prin granturi pentru investiții necesare capacităților de prestare de servicii pentru refacerea capacității de reziliență”, în cadrul axei prioritare 4 „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și asupra pregătirii unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, prioritatea de investiții „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și consecințelor sale sociale și pregătirea unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, obiectiv specific „Consolidarea poziției pe piață a IMM-urilor afectate de pandemia de COVID-19”, acțiunea 4.1.1 „Investiții în activități productive” din Programul operațional Competitivitate 2014—2020, aprobată prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene nr. 1.981/2022

Având în vedere:

— prevederile Programului operațional Competitivitate 2014—2020, aprobat prin Decizia de punere în aplicare C(2014)10233, cu modificările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2022 privind unele măsuri pentru acordarea de granturi din fonduri externe nerambursabile pentru investiții destinate capacităților de prestare de servicii și re tehnologizării, în vederea refacerii capacității de reziliență, cu modificările și completările ulterioare;

— Avizul Consiliului Concurenței nr. 8.796 din 27.06.2023,

ținând cont de Referatul de aprobare al Direcției generale Program operațional Competitivitate din cadrul Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene nr. 106.514 din 28.06.2023,

în temeiul prevederilor art. 14 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 52/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul investițiilor și proiectelor europene emite prezentul ordin.

Art. I. — Schema de ajutor *de minimis* „Sprijin prin granturi pentru investiții necesare capacităților de prestare de servicii pentru refacerea capacității de reziliență”, în cadrul axei prioritare 4 „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și asupra pregătirii unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, prioritatea de investiții „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și consecințelor sale sociale și pregătirea unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, obiectiv specific „Consolidarea poziției pe piață a IMM-urilor afectate de pandemia de COVID-19”, acțiunea 4.1.1 „Investiții în activități productive din Programul operațional Competitivitate 2014—2020”, aprobată prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene nr. 1.981/2022, publicat în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 796 din 11 august 2022, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — Prezenta schemă de ajutor *de minimis* se aprobă prin ordin al ministrului investițiilor și proiectelor europene și se aplică de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I, și până la data 31 decembrie 2023, plățile putând fi efectuate de către furnizorul de ajutor *de minimis* până la data de 30 iunie 2024.”

2. Articolul 24 va avea următorul cuprins:

„Art. 24. — Contractele de finanțare se vor semna până la data de 31 decembrie 2023.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,
Adrian Căciu

MINISTERUL INVESTIȚIILOR ȘI PROIECTELOR EUROPENE

ORDIN

privind modificarea Schemei de ajutor de stat „Granturi pentru investiții în re tehnologizare acordate IMM-urilor din domeniile industriei alimentare și construcțiilor, precum și alte domenii în legătură cu acestea, în vederea refacerii capacității de reziliență”, în cadrul axei prioritare 4 — „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și asupra pregătirii unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, prioritatea de investiții „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și consecințelor sale sociale și pregătirea unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, obiectivul specific 4.1 „Consolidarea poziției pe piață a IMM-urilor afectate de pandemia COVID-19”, acțiunea 4.1.1 „Investiții în activități productive” din Programul operațional Competitivitate, aprobată prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene nr. 2.734/2022

Având în vedere:

- prevederile Regulamentului (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat, cu modificările și completările ulterioare;
- prevederile Programului operațional Competitivitate 2014—2020, aprobat prin Decizia de punere în aplicare C (2014) 10.233, cu modificările și completările ulterioare;
- Regulamentul nr. 460/2020 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 martie 2020 de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1.301/2013, (UE) nr. 1.303/2013 și (UE) nr. 508/2014 în ceea ce privește anumite măsuri specifice menite să mobilizeze investiții în sistemele de sănătate ale statelor membre și în alte sectoare ale economiilor acestora ca reacție la epidemia de COVID-19 (Inițiativa pentru investiții ca reacție la coronavirus);
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum și pentru modificarea și completarea Legii concurenței nr. 21/1996, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2022 privind unele măsuri necesare în vederea implementării Fondului de ajutor european destinat celor mai defavorizate persoane, decontarea unor cheltuieli privind sprijinirea refugiaților din Ucraina, precum și acordarea de granturi din fonduri externe nerambursabile pentru investiții destinate re tehnologizării IMM-urilor, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârea Guvernului nr. 311/2022 privind intensitatea maximă a ajutorului de stat regional în perioada 2022—2027 pentru investiții inițiale, cu modificările ulterioare;
- Avizul Consiliului Concurenței nr. 8.798 din 27.06.2023, ținând cont de Referatul de aprobare al Direcției generale Program operațional Competitivitate din cadrul Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene nr. 106.509 din 28.06.2023, în temeiul prevederilor art. 14 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 52/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Investițiilor și Proiectelor Europene, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul investițiilor și proiectelor europene emite prezentul ordin.

Art. I. — Schema de ajutor de stat „Granturi pentru investiții în re tehnologizare acordate IMM-urilor din domeniile industriei alimentare și construcțiilor, precum și alte domenii în legătură cu acestea, în vederea refacerii capacității de reziliență”, în cadrul axei prioritare 4 — „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și al consecințelor sale sociale și asupra pregătirii unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, prioritatea de investiții „Sprijinirea ameliorării efectelor provocate de criză în contextul pandemiei de COVID-19 și consecințelor sale sociale și pregătirea unei redresări verzi, digitale și reziliente a economiei”, obiectivul specific 4.1 „Consolidarea poziției pe piață a IMM-urilor afectate de pandemia COVID-19”, acțiunea 4.1.1 „Investiții în activități productive”, din Programul operațional Competitivitate, aprobată prin Ordinul ministrului investițiilor și proiectelor europene nr. 2.734/2022, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 972 din 6 octombrie 2022, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 8, alineatul (3) va avea următorul cuprins:
„(3) Verificarea îndeplinirii calității de IMM a beneficiarului, astfel cum este prevăzut la art. 4 din Legea nr. 346/2004, cu modificările și completările ulterioare, se realizează de către AM POC, până cel târziu la data de 31 decembrie 2023.”

2. Articolul 18 va avea următorul cuprins:

„Art. 18. — Prezentă schemă de ajutor de stat se aprobă prin ordin al ministrului investițiilor și proiectelor europene și se aplică de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, până la epuizarea bugetului alocat, dar nu mai târziu de 31 decembrie 2023. Plățile se efectuează de către beneficiari până la data de 31 decembrie 2023, în limita bugetului alocat schemei de ajutor de stat.”

3. Articolul 29 va avea următorul cuprins:

„Art. 29. — Contractele de finanțare se vor semna până la data de 31 decembrie 2023 inclusiv.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,
Adrian Căciu

București, 30 iunie 2023.
Nr. 2.665.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 35

din 15 mai 2023

Dosar nr. 513/1/2023

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Marian Budă	— președintele Secției a II-a civile
Mariana Constantinescu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Mirela Vișan	— judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polîțeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Nicoleta Ghica-Velescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 513/1/2023 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023 (*Regulamentul ICCJ*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele delegat al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulamentul ICCJ.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„a. în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acordarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare se realizează în condițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, în raport cu prevederile art. 367 din Codul administrativ, sau în condițiile prevăzute în cuprinsul art. 527 alin. (1) din Codul administrativ?;

b. opțiunea legiuitorului de a nu prelua în conținutul Codului administrativ soluția legislativă prevăzută în cuprinsul art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 poate fi interpretată în sensul excluderii drepturilor recunoscute de reglementarea anterioară cu privire la remunerația cuvenită salariatului pe durata suspendării?”.

5. Magistratul-asistent învederează că la dosarul cauzei au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și punctul de vedere din partea reclamantei.

6. Președintele completului, doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea de la 8 decembrie 2022, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept anterior menționate.

8. Cauza a fost înregistrată pe rolul instanței supreme cu nr. 513/1/2023.

II. Normele de drept intern incidente

9. Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul muncii*

Art. 52 alin. (1) „Contractul individual de muncă poate fi suspendat din inițiativa angajatorului în următoarele situații: [...]

b)¹ în cazul în care angajatorul a formulat plângere penală împotriva salariatului sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești; [...]

¹ Prin Decizia Curții Constituționale nr. 279/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. b) teza I din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.”

10. Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în prezent abrogată, denumită în continuare *Legea nr. 188/1999*

Art. 86 alin. (3) „Dacă instanța judecătorească dispune achitarea sau încetarea procesului penal, suspendarea din funcția publică încetează, iar funcționarul public respectiv își va relua activitatea în funcția publică deținută anterior și îi vor fi achitate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.”

11. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul administrativ*

„Art. 367 Dispoziții privind completarea cu alte categorii de norme

Dispozițiile prezentei părți se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz. [...]

Art. 512 Suspendarea raporturilor de serviciu. Tipuri de suspendare

(1) Suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici poate interveni de drept, la inițiativa funcționarului public sau prin acordul părților. Suspendarea de drept a raporturilor de serviciu și suspendarea raporturilor de serviciu la inițiativa funcționarului public se constată prin act administrativ, iar suspendarea prin acordul părților se aprobă prin act administrativ de către persoana care are competența de numire, la cererea funcționarului public, cu aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 528 și art. 531.

(2) Suspendarea raportului de serviciu are ca efecte juridice suspendarea prestării muncii de către funcționarul public și a plății drepturilor de natură salarială de către autoritatea sau instituția publică.

(3) Pe perioada suspendării, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici nu pot înceta și nu pot fi modificate decât din inițiativa sau cu acordul funcționarului public în cauză. [...]

Art. 513 Suspendarea de drept a raporturilor de serviciu

(1) Raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul public se află în una dintre următoarele situații: [...]

l) în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h); [...]

Art. 527 Anularea actului administrativ de încetare a raportului de serviciu

(1) În cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de legea contenciosului administrativ, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu diferența între veniturile obținute în perioada respectivă și cuantumul salariilor indexate, majorate și recalculat și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public.

(2) La solicitarea funcționarului public, instanța care a constatat nulitatea actului administrativ va dispune reintegrarea acestuia în funcția publică deținută, dacă aceasta mai există în statul de funcții al autorității sau instituției publice, sau, în cazul în care funcția publică deținută nu mai există, într-o funcție publică echivalentă.

(3) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a dispus anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, perioada de timp dintre data încetării raportului de serviciu al funcționarului public și data reintegrării efective în funcția publică constituie vechime în muncă, vechime în specialitate, precum și vechime în grad profesional, potrivit legii. [...]

Art. 622. — (1) Funcționarilor publici ale căror raporturi de serviciu sunt suspendate în temeiul Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la data intrării în vigoare a prezentului cod li se aplică dispozițiile legale în vigoare la data suspendării acestora.”

III. Expunerea succintă a procesului

12. Prin acțiunea introductivă, astfel cum a fost modificată, reclamanta A a solicitat obligarea pârâtei B la plata unei despăgubiri egale cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsită pe perioada suspendării din funcție (14 mai 2020—10 decembrie 2021), anume drepturile salariale nete, sporurile, indemnizația de concediu, contravaloarea tichetelor de vacanță/cadou și alte beneficii, actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală aferentă, de la data la care aceste drepturi trebuiau achitate și până la achitarea efectivă; în subsidiar, obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri egale cu diferența dintre veniturile obținute de către reclamantă în perioada 4 mai 2020—10 decembrie 2021 și cuantumul salariilor indexate și recalculat cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat aceasta, în cadrul pârâtei, dacă nu ar fi intervenit suspendarea sa din funcție și obligarea pârâtei la plata unor daune morale în cuantum de 30.000 de euro.

13. Tribunalul Sălaj — Secția civilă, prin Sentința civilă nr. 787 din 20 mai 2022, a admis, în parte, acțiunea introductivă și a obligat-o pe pârâtă să plătească reclamantei suma netă de 122.429 de lei, reprezentând despăgubiri echivalente cu drepturile salariale cuvenite și neîncasate pe perioada suspendării de drept a raporturilor de serviciu (14 mai 2020—9 decembrie 2021), actualizate în raport cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică, precum și dobânda legală penalizatoare de la data scadenței fiecărei tranșe lunare și până la data plății efective. A respins, în rest, pretențiile reclamantei.

14. În motivare, s-a reținut că reclamanta a deținut funcția de director executiv adjunct în cadrul B. Prin Ordinul nr. 576 din 4 mai 2020, emis de Ministerul Sănătății, reclamanta a fost suspendată din funcția publică de conducere deținută, începând cu 4 mai 2020, în temeiul dispozițiilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ, ca urmare a trimiterii sale în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, faptă prevăzută de art. 321 alin. (1) din Codul penal.

15. Prin Sentința penală nr. 164 din 26 mai 2021, Judecătoria Zalău a dispus achitarea reclamantei pentru infracțiunea de fals intelectual, hotărârea judecătorească rămânând definitivă la 25 noiembrie 2021, prin Decizia penală nr. 1.480A a Tribunalului Cluj.

16. Ca urmare a hotărârii de achitare, reclamanta a formulat o cerere adresată pârâtei B, prin care a solicitat reluarea activității și repunerea în funcția publică deținută anterior suspendării raportului de serviciu, precum și plata tuturor drepturilor bănești din perioada 14 mai 2020—10 decembrie 2021, sume de bani actualizate cu rata inflației și dobânda legală.

17. Prin Dispoziția nr. 138 din 9 decembrie 2020, emisă de directorul executiv al lui B, s-a dispus încetarea suspendării de drept a raportului de serviciu, începând cu 10 decembrie 2021, și reluarea activității reclamantei în funcția publică de conducere de director executiv adjunct sănătate publică al pârâtei B, începând cu aceeași dată, în temeiul art. 512 alin. (2), art. 512 alin. (8), art. 473 și art. 528 din Codul administrativ, însă nu

s-a procedat și la achitarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare.

18. Pârâta B, prin Adresa nr. 1.075 din 9 decembrie 2021, a comunicat reclamantei faptul că nu este îndreptățită să beneficieze de drepturile salariale pe perioada în care a fost suspendată de drept, întrucât în Codul administrativ nu este reglementată achitarea drepturilor salariale sau a altor drepturi aferente perioadei în care funcționarul public a avut raportul de serviciu suspendat în temeiul art. 513 alin. (1) lit. I) din același cod, astfel că nu există o normă legală de acordare a acestora la reluarea raportului de serviciu al funcționarului public, așa cum exista în vechea reglementare, anume dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999. În plus, pe perioada suspendării, reclamanta a obținut venituri.

19. Instanța a considerat că este real că, spre deosebire de Legea nr. 188/1999, Codul administrativ nu mai prevede că, la reluarea activității, funcționarului public i se plătesc drepturile salariale de care ar fi beneficiat dacă nu intervenea suspendarea, însă nici nu prevede o interdicție în acest sens. De asemenea, din ansamblul reglementării nu rezultă că dispozițiile art. 49 alin. (2) din Codul muncii ar fi incompatibile cu prevederile Codului administrativ relativ la statutul funcționarilor publici, în special cu cele ce reglementează suspendarea raporturilor de serviciu. Ca atare, s-a constatat că acestea sunt aplicabile în speță, potrivit art. 367 din Codul administrativ, și îl îndreptățesc pe funcționarul public să beneficieze de drepturile salariale aferente perioadei de suspendare a raportului de serviciu în situația în care vinovăția acestuia nu a fost dovedită; în dosarul penal care o vizează pe reclamantă s-a pronunțat o soluție definitivă favorabilă, de achitare.

20. Totodată, legea nu condiționează plata drepturilor salariale cuvenite reclamantei, în perioada suspendării raporturilor de serviciu, de absența obținerii de către aceasta a unor venituri, de natură salarială ori de altă natură, indiferent de plătitorul acestor venituri — autoritatea publică angajatoare, altă autoritate publică, societate comercială etc. — și nici de neexercitarea de către o altă persoană a atribuțiilor ce reveneau, în mod normal, funcționarului public ale cărui raporturi de serviciu au fost suspendate.

21. Împotriva acestei sentințe atât reclamanta, cât și pârâta au declarat recurs, iar, în cadrul soluționării acestora, s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept ce fac obiectul prezentei sesizări și suspendarea judecării cauzei.

IV. Motive de admisibilitate reținute de titularul sesizării

22. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

23. Conform art. 520 alin. (1) și (2) din același act normativ, „sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519. (...) Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților. Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept”.

24. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;
- soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă;
- chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

25. Procedând la analiza asupra admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții sunt îndeplinite, întrucât Curtea de Apel Cluj este legal investită cu soluționarea unei cereri de recurs, într-un litigiu având natura juridică a contenciosului administrativ-fiscal, ceea ce conferă competență exclusivă, în primă instanță, tribunalului, conform art. 10 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 554/2004*, iar hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai recursului conform art. 20 din *Legea nr. 554/2004*, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție realizându-se de un complet din cadrul Curții de Apel Cluj, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 20 din *Legea nr. 554/2004* și ale art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

26. Condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte în care se ridică este îndeplinită, deoarece, față de obiectul cauzei, de stabilirea cadrului legal care ar justifica acordarea drepturilor solicitate de reclamantă, aferente perioadei de suspendare, respectiv art. 52 alin. (2) din Codul muncii, coroborate cu art. 367 din Codul administrativ, art. 512 alin. (2) din Codul administrativ sau art. 527 alin. (1) din Codul administrativ, depinde soluționarea pe fond a cauzei.

27. Problema de drept enunțată este nouă, întrucât, în urma cercetărilor din oficiu efectuate în acest sens, nu a fost identificată practică judiciară în materie care să conducă la concluzia că această chestiune a fost dezlegată jurisprudențial ulterior momentului în care dispozițiile art. 86 alin. (3) din *Legea nr. 188/1999* au fost abrogate, astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat.

28. De asemenea, problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

V. Punctul de vedere al instanței de trimitere

29. Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a arătat că, în condițiile în care legiuitorul, la momentul adoptării Codului administrativ, nu a reglementat, în mod expres, existența/inexistența dreptului la acordarea unei despăgubiri egale cu salariul și celelalte drepturi de care funcționarul public a fost lipsit pe perioada suspendării din funcție, pentru soluționarea acestei probleme de drept trebuie avute în vedere modul în care a evoluat legislația în domeniu, precum și existența unor dispoziții legale care ar putea avea aplicabilitate, ca urmare a faptului că reglementează o situație similară celei din prezenta cauză, dacă este analizată din perspectiva dreptului la despăgubiri pentru perioada în care funcționarul public a avut raportul de serviciu suspendat.

30. Raportat la dispozițiile legale incidente, anume art. 367, art. 512 alin. (1) și (2), art. 513 alin. (1) lit. I), art. 527 alin. (1) și art. 622 din Codul administrativ, art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 și art. 52 alin. (2) din Codul muncii, o posibilă interpretare a acestora ar fi în sensul că nu se mai acordă despăgubiri funcționarilor publici al căror raport de serviciu a fost suspendat de drept. O astfel de interpretare ar putea reieși din dispozițiile art. 512 alin. (2) din Codul administrativ, care prevăd că suspendarea raportului de serviciu are ca efecte juridice suspendarea prestării muncii de către funcționarul public și a plății drepturilor de natură salarială de către autoritatea sau instituția publică.

31. Acest mod de interpretare ar putea fi fundamentat și pe faptul că legiuitorul a abrogat art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, care reglementa situația în care s-a dispus achitarea funcționarului public cu privire la care a fost dispusă măsura suspendării raportului de serviciu, fără a cuprinde dispoziții similare în noul act normativ, precum și pe art. 622 din Codul administrativ, potrivit căruia prevederile Legii nr. 188/1999 se aplică funcționarilor publici ale căror raporturi de serviciu sunt suspendate în temeiul acestei legi, astfel că, de la momentul intrării în vigoare a noului act normativ, care nu mai prevede acordarea de despăgubiri în cazul suspendării raportului de serviciu, dreptul la despăgubiri pentru această situație nu ar mai fi recunoscut funcționarului public.

32. O altă interpretare ar putea fi cea invocată de reclamantă, anume aplicarea dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Codul muncii, ca fiind norma generală în materie, aplicabilă în condițiile în care norma specială, respectiv Codul administrativ, nu conține prevederi care să reglementeze această situație juridică.

33. În ceea ce privește această interpretare, instanța de sesizare a constatat că situația vizată de art. 52 din Codul muncii reglementează suspendarea contractului de muncă din inițiativa angajatorului, și nu suspendarea de drept a contractului de muncă, precum cea reglementată de art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ. Prin urmare, chiar dacă art. 367 din Codul administrativ prevede că dispozițiile prezentei părți se completează cu cele din legislația muncii, se pune problema existenței aceleiași situații de fapt care să justifice aplicarea aceluiași text de lege.

34. O altă posibilă interpretare ar putea fi aceea de a da eficiență dispozițiilor art. 527 alin. (1) din Codul administrativ, ce reglementează situația în care raportul de serviciu al funcționarului public a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, iar actul de încetare a fost anulat de instanța de judecată, recunoscând dreptul funcționarului public la plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu diferența între veniturile obținute în perioada respectivă și cuantumul salariilor indexate, majorate și recalulate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public.

35. Deși rațiunea acordării de despăgubiri pare să fie aceeași, respectiv faptul că funcționarul public nu a beneficiat de drepturile convenite din cauza unei situații care s-a dovedit a nu-i fi imputabilă, textul art. 527 alin. (1) din Codul administrativ vizează situația în care raportul de serviciu al funcționarului public a încetat, și nu cea a suspendării raportului de serviciu.

36. Ca atare, s-a apreciat că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

VI. Punctul de vedere al părților

37. Reclamanta a arătat că, în cauză, sunt aplicabile dispozițiile art. 52 din Codul Muncii, raportat la art. 367 din Codul administrativ, apreciind că nu există nicio rațiune pentru care o persoană ce are încheiat un contract individual de muncă să nu beneficieze de toate drepturile salariale avute anterior suspendării, doar pentru că această chestiune nu este expres reglementată de Codul administrativ; tocmai pentru aceste

motive, trebuie aplicate dispozițiile din Codul muncii care prevăd expres situația suspendării unui raport de muncă.

38. Pârâta a considerat că legiuitorul a dorit abrogarea prevederilor legale care confereau dreptul la despăgubirile solicitate de reclamantă, iar faptul că nu se regăsesc și în cuprinsul noilor reglementări prevăzute de Codul administrativ conduce la ideea că intenția legiuitorului a fost ca acestea să nu mai producă efecte de la data intrării în vigoare a Codului administrativ. În cauză, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 52 din Codul muncii, deoarece acestea se referă la suspendarea raportului de serviciu din inițiativa angajatorului, or, în prezenta cauză, este vorba de o suspendare de drept. Totodată, nu sunt incidente nici prevederile art. 527 alin. (1) din Codul administrativ, întrucât acestea se referă la încetarea raporturilor de muncă.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

39. Pentru perioada de suspendare în care dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, norme de drept substanțial, s-au aflat în vigoare, Tribunalul Bacău, prin Sentința civilă nr. 456 din 7 iunie 2021, pronunțată în dosarul nr. 532/110/2021, a arătat că acordarea drepturilor salariale aferente acestei perioade de suspendare se realizează în condițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, conform principiului *tempus regit actum*, chiar dacă suspendarea încetează ulterior abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999.

40. În punctele de vedere și jurisprudența înaintate de curțile de apel, pentru perioada de suspendare ulterioară abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, într-o orientare s-a considerat că art. 52 din Codul muncii nu poate fi aplicat în completarea dispozițiilor Codului administrativ pentru a acorda funcționarului public un drept nerecunoscut legal față de instituția publică angajatoare. Dispozițiile Codului administrativ reprezintă, în materia reglementării funcției publice și a funcționarilor publici, o lege specială, putând fi completată cu prevederile Codului muncii numai în măsura în care acestea nu contravin legii speciale. Or, art. 52 din Codul muncii contravine art. 424 din Codul administrativ, astfel că nu pot fi aplicate în completare.

41. Tăcerea legiuitorului și faptul că nu a stabilit, în mod expres, că funcționarul public nu are dreptul la despăgubiri egale cu salariul pentru perioada suspendării raportului de serviciu trebuie interpretate în spiritul legii, respectiv în sensul suprimării acestui drept pe care funcționarul public l-a avut anterior, în reglementarea dată prin Legea nr. 188/1999, acest punct de vedere fiind împărtășit de Curtea de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Constanța — Secția de contencios administrativ și fiscal și Tribunalul Vaslui.

42. Într-o altă orientare s-a apreciat că, în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acordarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare se realizează în condițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, coroborat cu art. 367 din Codul administrativ.

43. Astfel, opțiunea legiuitorului de a nu prelua în conținutul Codului Administrativ soluția legislativă prevăzută de art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 nu poate fi interpretată în sensul excluderii drepturilor recunoscute de reglementarea anterioară cu privire la remunerația convenită salariatului pe durata suspendării.

44. Referitor la dispozițiile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acestea au fost abrogate la data intrării în vigoare a Codului administrativ.

45. Prin urmare, în litigiile care au ca obiect acordarea drepturilor salariale funcționarilor publici, în cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, pentru perioada de suspendare din funcția publică, ce vizează o perioadă de timp ulterioară intrării în vigoare a Codului administrativ, s-a considerat că sunt aplicabile, prin analogie, dispozițiile art. 527 alin. (1) din acest act normativ, conform

căroră, în cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, acesta poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ prin care s-a constatat sau s-a dispus încetarea raportului de serviciu, în condițiile și termenele prevăzute de legea contenciosului administrativ, precum și plata de către autoritatea sau instituția publică emitentă a actului administrativ a unei despăgubiri egale cu diferența între veniturile obținute în perioada respectivă și cuantumul salariilor indexate, majorate și recalulate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat funcționarul public.

46. Totodată, s-a precizat că art. 527 se regăsește în partea a VI-a a Codului administrativ privind Statutul funcționarilor publici, prevederi aplicabile personalului contractual din administrația publică și evidența personalului plătit din fonduri publice.

47. În consecință, s-a considerat că dispozițiile art. 527 din Codul administrativ se completează cu cele ale art. 52 alin. (2) Codul muncii, în baza art. 367 din Codul administrativ, conform căroră dispozițiile părții a VI-a din Codul administrativ se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz.

48. Chiar dacă art. 527 din Codul administrativ se referă numai la ipoteza încetării raportului de serviciu din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, pentru identitate de rațiune, s-a considerat că funcționarul public trebuie să beneficieze de acordarea tuturor drepturilor salariale pentru perioada de suspendare din funcția publică, în cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânării aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, aceste dispoziții ale Codului administrativ care privesc un raport de serviciu dintre funcționarul public și o autoritate publică completându-se, prin efectul legii, cu dispozițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, conform căroră, dacă se constată nevinovăția celui în cauză, salariatul își reia activitatea anterioară și i se plătește, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului.

49. Prin urmare, s-a opinat că, în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acordarea drepturilor salariale funcționarului public pentru perioada de suspendare din funcția publică, în cazul în care s-a dispus clasarea sau renunțarea la urmărirea penală ori achitarea sau renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, se realizează în raport cu art. 367 din Codul administrativ, în condițiile dispozițiilor art. 527 alin. (1) din același cod, completate cu art. 52 alin. (2) din Codul muncii.

50. În acest sens s-au exprimat Tribunalul Bacău, Tribunalul Covasna, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și Secția a X-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Curtea de Apel Iași și Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal.

51. Curțile de apel Alba Iulia, Craiova, Galați, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara nu au înaintat nicio hotărâre judecătorească și nu au formulat niciun punct de vedere cu privire la problemele de drept ce fac obiectul prezentei sesizări.

52. Ministerul Public a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problemele de drept ce formează obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

53. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 19 din 13 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.361/1/2016, și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1010 din 15 decembrie 2016, a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 7.521/99/2014, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, a stabilit că, drept urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 279 din 23 aprilie 2015, dispozițiile art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul muncii nu își mai produc efectul și dau naștere unui drept de creanță, constând într-o despăgubire echivalentă cu remunerația cuvenită salariaților, pe durata suspendării, în cauzele nesoluționate definitiv la data publicării deciziei instanței de contencios constituțional în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Prin Decizia nr. 38 din 18 mai 2020, pronunțată în Dosarul nr. 617/1/2020 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 iulie 2020, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 15.101/3/2018, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Interpretarea și aplicarea prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în sensul de a se stabili semnificația sintagmei de «drepturi salariale», respectiv:

— dacă prevederile art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 se completează cu prevederile art. 52 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii;

— în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dacă prin sintagma «și celelalte drepturi» din cuprinsul art. 52 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii se înțelege sau nu și «vechimea în muncă», «vechimea în specialitate», «vechimea în funcția publică», «concediul de odihnă».”

54. La nivelul Curții Constituționale prezintă relevanță Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

55. Prin raportul întocmit conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă s-a apreciat că, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ, în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acordarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare se realizează în condițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, în raport cu prevederile art. 367 din Codul administrativ.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

56. În privința admisibilității sesizării, se constată că dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă sunt îndeplinite cumulativ, având în vedere că există o cauză în curs de judecată, pe rolul unei curți de apel, ce se soluționează în ultimă instanță.

57. De asemenea, chestiunea de drept este veritabilă, susceptibilă să dea naștere la interpretări diferite, și anume, dacă în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 și al opțiunii legiuitorului de a nu mai prelua aceste dispoziții în conținutul Codului administrativ, mai pot fi acordate drepturile salariale aferente perioadei de suspendare a raportului de serviciu și, dacă răspunsul este pozitiv, care sunt prevederile legale aplicabile, cele ale art. 52 alin. (2) din Codul muncii ori cele cuprinse la art. 527 alin. (1) din Codul administrativ.

58. Este îndeplinită și condiția ca de lămurirea chestiunii să depindă soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, iar chestiunea este nouă.

59. Din cuprinsul punctelor de vedere înaintate de instanțele judecătorești au fost evidențiate Sentința civilă nr. 456 din 7 iunie 2021 pronunțată de Tribunalul Bacău, Decizia nr. 744/R/2022 a Curții de Apel Brașov — Secția contencios administrativ și fiscal, Sentința civilă nr. 1.465 din 3 noiembrie 2022

a Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 710 din 9 noiembrie 2022 a Curții de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal și Sentința civilă nr. 275 din 19 aprilie 2022 a Tribunalului Iași — Secția I civilă, contencios administrativ și fiscal, dintre acestea fiind definitive trei hotărâri judecătorești, astfel că este îndeplinită chestiunea noutății, neexistând o jurisprudență consistentă, actul normativ reprezentat de Codul administrativ fiind de dată relativ recentă.

60. Cum deja s-a arătat anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

61. Pe fondul sesizării, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept urmează să clarifice:

a) dacă în urma încetării suspendării de drept a raportului de serviciu dispus în temeiul prevederilor art. 513 alin. (1) lit. l) din Codul administrativ funcționarul beneficiază de plata unei despăgubiri reprezentând salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării;

b) dacă răspunsul este pozitiv la prima întrebare, acordarea drepturilor salariale și a celorlalte drepturi se realizează în condițiile dispozițiilor art. 52 alin. (2) din Codul muncii sau în condițiile prevederilor art. 527 alin. (1) din Codul administrativ.

62. Chestiunile de drept ce urmează să fie dezlegate au aceeași situație premisă, abrogarea dispozițiilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 și tăcerea Codului administrativ în privința plății drepturilor salariale funcționarului public, ca urmare a încetării suspendării din funcția publică, după achitarea sau încetarea procesului penal.

63. Potrivit dispozițiilor art. 94 alin. (1) lit. m) din Legea nr. 188/1999, suspendarea de drept a raportului de serviciu intervine în cazul în care s-a dispus trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni de natura celor prevăzute la art. 54 lit. h) din lege, suspendarea de drept fiind dispusă de persoana care are competența de numire în funcția publică, potrivit art. 86 alin. (2) din același act normativ.

64. Art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999 prevedea că, în situația în care instanța judecătorească dispunea achitarea sau încetarea procesului penal, suspendarea din funcția publică înceta, iar funcționarul public respectiv își relua activitatea în funcția publică deținută anterior și i se plăteau drepturile salariale aferente perioadei de suspendare.

65. Legea nr. 188/1999 a fost abrogată prin dispozițiile art. 597 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, suspendarea raportului de serviciu fiind prevăzută în cap. IX secțiunea a 2-a, art. 512 — art. 515 din cod.

66. Dispozițiile art. 512 din Codul administrativ prevăd faptul că suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici poate interveni de drept, la inițiativa funcționarului public sau prin acordul părților, iar la alin. (7) se prevede că reluarea activității se dispune prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică.

67. Situațiile în care se suspendă de drept raportul de serviciu sunt prevăzute de dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. a)—m) din Codul administrativ, cazul ce interesează fiind cel de la lit. l) — trimiterea în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 465 lit. h).

68. După cum se poate observa, legiuitorul Codului administrativ a preluat cazul de suspendare de drept din Legea nr. 188/1999, însă nu se prevede nicio dispoziție în afară de cea a reluării activității, după încetarea suspendării, care să privească plata drepturilor salariale și a altor drepturi bănești către funcționarul public a cărui suspendare din funcție nu îi este imputabilă.

69. Prin urmare, inexistența unei norme exprese în sensul arătat nu are semnificația voinței legiuitorului de a nu se mai acorda despăgubiri funcționarilor publici al căror raport de serviciu a fost suspendat, pentru motive neimputabile, iar prevederile art. 424 alin. (5) din Codul administrativ

nu reprezintă un argument pentru a se oferi un răspuns contrar la această chestiune.

70. Conform dispozițiilor art. 424 alin. (5) din Codul administrativ, perioada de suspendare a raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici nu constituie vechime în muncă, în specialitate și în grad profesional, cu excepțiile prevăzute de lege, textul referindu-se la situațiile ce nu au făcut obiectul unei acțiuni în justiție.

71. Rațiunea pentru care aceste despăgubiri ar trebui acordate și nu sunt exceptate de legiuitorul Codului administrativ este aceea că funcționarul public a fost repus în funcția avută anterior suspendării, ca urmare a pronunțării unei hotărâri judecătorești de achitare sau de încetare a procesului penal; prin urmare, vinovăția funcționarului public nu există, repararea prejudiciului urmând să fie integrală, pentru faptul că acesta a fost lipsit pe perioada suspendării de salariu și de celelalte drepturi bănești cuvenite.

72. În situația expusă, acordarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare se realizează în condițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, coroborat cu dispozițiile art. 367 din Codul administrativ, și nu în condițiile prevăzute în cuprinsul art. 527 alin. (1) din Codul administrativ.

73. În argumentarea soluției propuse se pornește de la prevederile art. 367 din Codul administrativ, conform cărora dispozițiile părții a VI-a — Statutul funcționarilor publici — se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz.

74. Potrivit art. 52 alin. (2) din Codul muncii, salariatului i se plătește o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului de muncă.

75. În cuprinsul Codului administrativ, capitolul IX, secțiunea a 3-a, se enumeră cazurile de încetare a raportului de serviciu, iar prevederile art. 527 intitulată „Anularea actului administrativ de încetare a raportului de serviciu” stipulează că, în situația în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale, funcționarul public poate cere instanței de contencios administrativ anularea actului administrativ, precum și plata unei despăgubiri egale cu diferența între veniturile obținute în perioada respectivă și cuantumul salariilor indexate, majorate și recalulate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat.

76. După cum se poate observa, dispozițiile art. 527 din Codul administrativ privesc cazul în care raportul de serviciu a încetat din motive pe care funcționarul public le consideră netemeinice sau nelegale.

77. Înseși dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 consideră că legea specială, Codul administrativ, se completează cu normele generale în materie, în speță normele generale fiind cele prevăzute de Codul muncii, avându-se în vedere că numai prevederile art. 52 alin. (2) din Codul muncii reglementează situația în care, ulterior suspendării contractului de muncă, drept urmare a trimiterii în judecată pentru fapte penale incompatibile cu funcția deținută, se constată nevinovăția salariatului și că acestuia i se plătește o despăgubire egală cu salariul și celelalte drepturi de care a fost lipsit pe perioada suspendării contractului de muncă.

78. Faptul că suspendarea contractului de muncă, în condițiile art. 52 alin. (1) lit. b) din Codul muncii, are loc din inițiativa angajatorului nu conduce la o soluție contrară, deoarece nu interesează că, în cuprinsul normei generale, suspendarea este din inițiativa angajatorului, iar, în cazul funcționarului public, aceasta se produce de drept, cât timp premisele și consecințele sunt aceleași, respectiv dovedirea nevinovăției persoanei în cauză și reluarea activității anterioare.

79. Ca urmare a tăcerii normei speciale în privința despăgubirilor, funcționarului public nu îi poate fi refuzată o cerere de despăgubire întemeiată pe dispozițiile legii generale,

aceasta fiind în conformitate cu prevederile art. 367 din Codul administrativ și ale art. 52 alin. (2) din Codul muncii.

80. În același sens s-a reținut și în considerentele Deciziei nr. 38 din 18 mai 2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pronunțată în Dosarul nr. 617/1/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 27 iulie 2020, la paragraful 102 statuându-se următoarele:

„Înalta Curte de Casație și Justiție constată că posibilitatea unei completări cu prevederile din legislația muncii a oricăror dispoziții din Legea nr. 188/1999, deci nu doar ale art. 86 alin. (3) din acest act normativ, la care face referire instanța de sesizare, este reglementată prin dispozițiile art. 117 din lege, în care se prevăd și condițiile unei astfel de completări, respectiv în urma unei verificări a măsurii în care aceste dispoziții nu contravin normelor din legislația specifică funcției publice”.

81. În legătură cu o posibilă aplicare prin analogie a dispozițiilor art. 527 alin. (1) din Codul administrativ, se consideră că această teză nu poate fi primită față de dispozițiile art. 1 și 10 din Codul civil.

82. Potrivit art. 1 alin. (1) și (2) din Codul civil, izvoare ale dreptului civil sunt legea, uzanțele și principiile generale de drept; în cazurile neprevăzute de lege se aplică uzanțele, iar, în lipsa acestora, dispozițiile legale privitoare la situații asemănătoare, iar când nu există asemenea dispoziții, principiile generale ale dreptului.

83. Art. 10 din Codul civil interzice analogia în cazul normelor speciale care derogă de la o dispoziție generală și care restrâng exercițiul unor drepturi civile sau care prevăd sancțiuni civile.

84. Coroborând dispozițiile art. 1 și 10 din Codul civil se reține că este permisă analogia, în rândul izvoarelor de drept, numai în măsura în care nu există dispoziții legale și nici uzanțe, însă există excepție de la aplicarea analogiei în privința legilor care derogă de la o dispoziție generală, în ceea ce privește legile care restrâng exercițiul unor drepturi, precum și în cazul legilor care prevăd sancțiuni civile.

85. Dispozițiile art. 527 alin. (1) din Codul administrativ derogă de la dispozițiile generale identificate anterior, optând pentru plata unei despăgubiri limitate, constând în diferența între veniturile obținute în perioada în care raportul de serviciu a încetat și cuantumul veniturilor de care ar fi beneficiat funcționarul public, dacă nu ar fi intervenit încetarea raportului de serviciu.

86. Întrucât Codul administrativ a reglementat o situație strict determinantă, plata despăgubirilor în cazul încetării nelegale a raportului de serviciu, aceasta nu poate fi aplicată prin analogie și situației ce nu a fost reglementată expres de dispozițiile aceluiași act normativ, dar poate fi soluționată în conformitate cu prevederile art. 367 din Codul administrativ, prin completarea cu dispozițiile legislației muncii, norme generale în materie.

87. Față de cele arătate, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se va pronunța asupra cazului de suspendare de drept prevăzut de dispozițiile art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, întrucât această situație a făcut obiectul sesizării, se va elimina lit. b) din întrebarea adresată, întrucât răspunsul pentru lit. a) este suficient și cuprinzător, fără a se preciza expres că noua reglementare (Codul administrativ) nu exclude dreptul funcționarului de a solicita despăgubiri în condițiile arătate și se va preciza norma ce se cere a fi interpretată.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Cluj — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 230/84/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 513 alin. (1) lit. I) din Codul administrativ, în contextul abrogării prevederilor art. 86 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, acordarea drepturilor salariale aferente perioadei de suspendare se realizează în condițiile art. 52 alin. (2) din Codul muncii, în raport cu prevederile art. 367 din Codul administrativ.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 15 mai 2023.

VICEPREȘEDINTELE DELEGAT
AL ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

